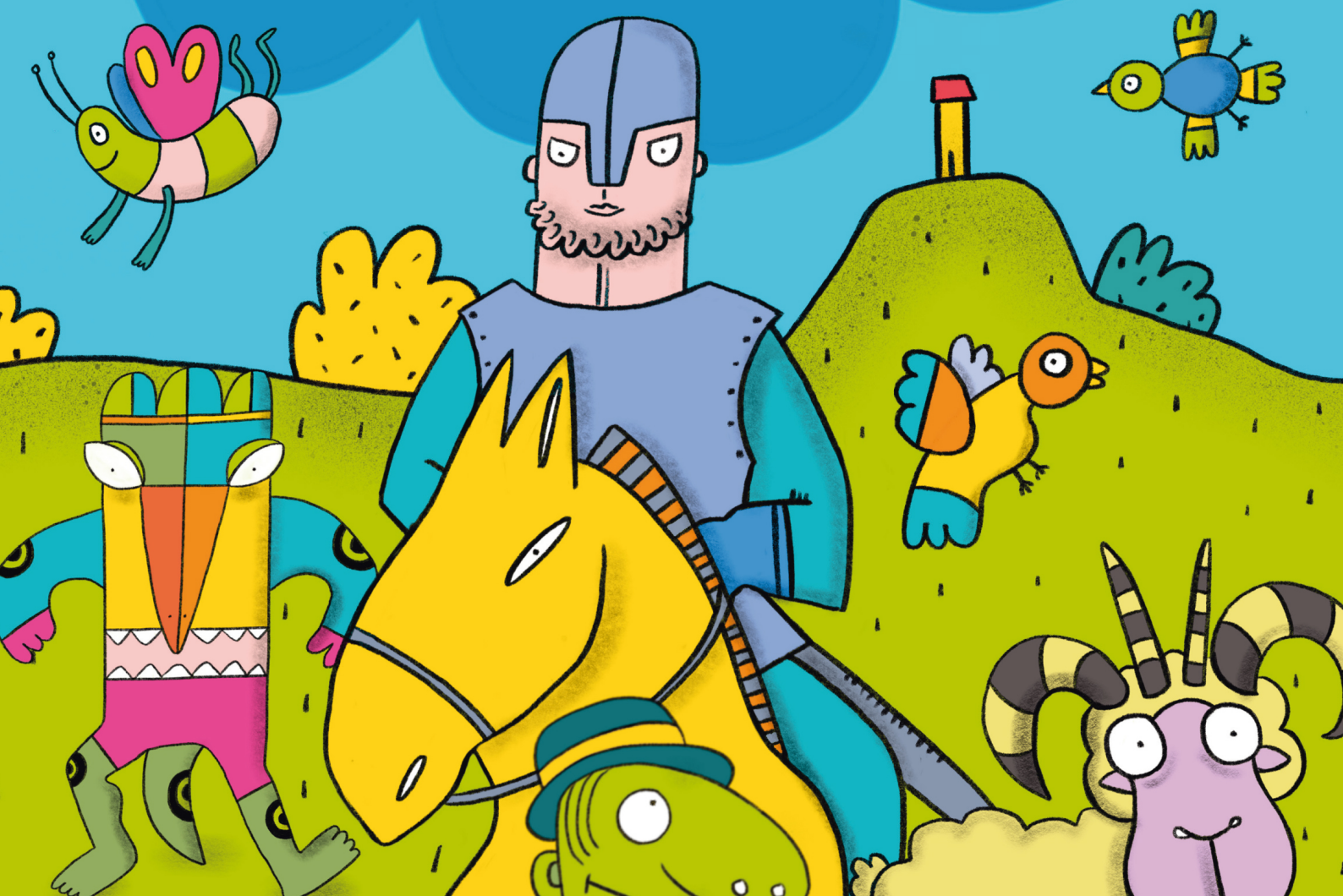

MILOŠ ZAPLETAL

BÁCHORKY

blanického rytíře

Nakreslil Jan Písařík

Báchorky blanického rytíře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Miloš Zapletal

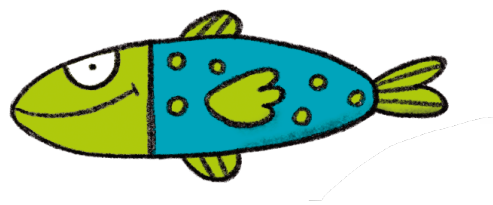
Báchorky blanického rytíře – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

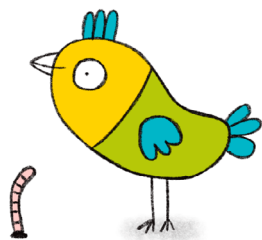

MILOŠ ZAPLETAL

BÁCHORKY
blanického rytíře

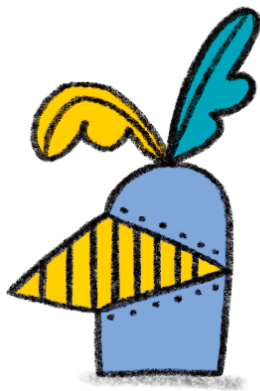
nakreslil Jan Písařík

MILOŠ ZAPLETAL

BÁCHORKY

blanického rytíře

Mladá fronta

Text © Miloš Zapletal, 2018

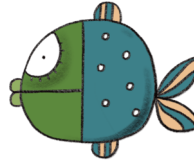
Ilustrace © Jan Písařík, 2018

ISBN 978-80-204-4990-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5128-6 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5127-9 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5129-3 (Mobi)

Vnoučatům, která znají podblanický ráj – Pepemu, Anežce, Kristýnce, Matouškovi, Vikymu i těm, na která ještě čekáme, aby jednou mohla Báchorky blanického rytíře číst svým dětem a vnoučatům a vyprávět jim další. Třeba o tom, že ten blanický rytíř Prášil byl vlastně jejich praprapraděda...

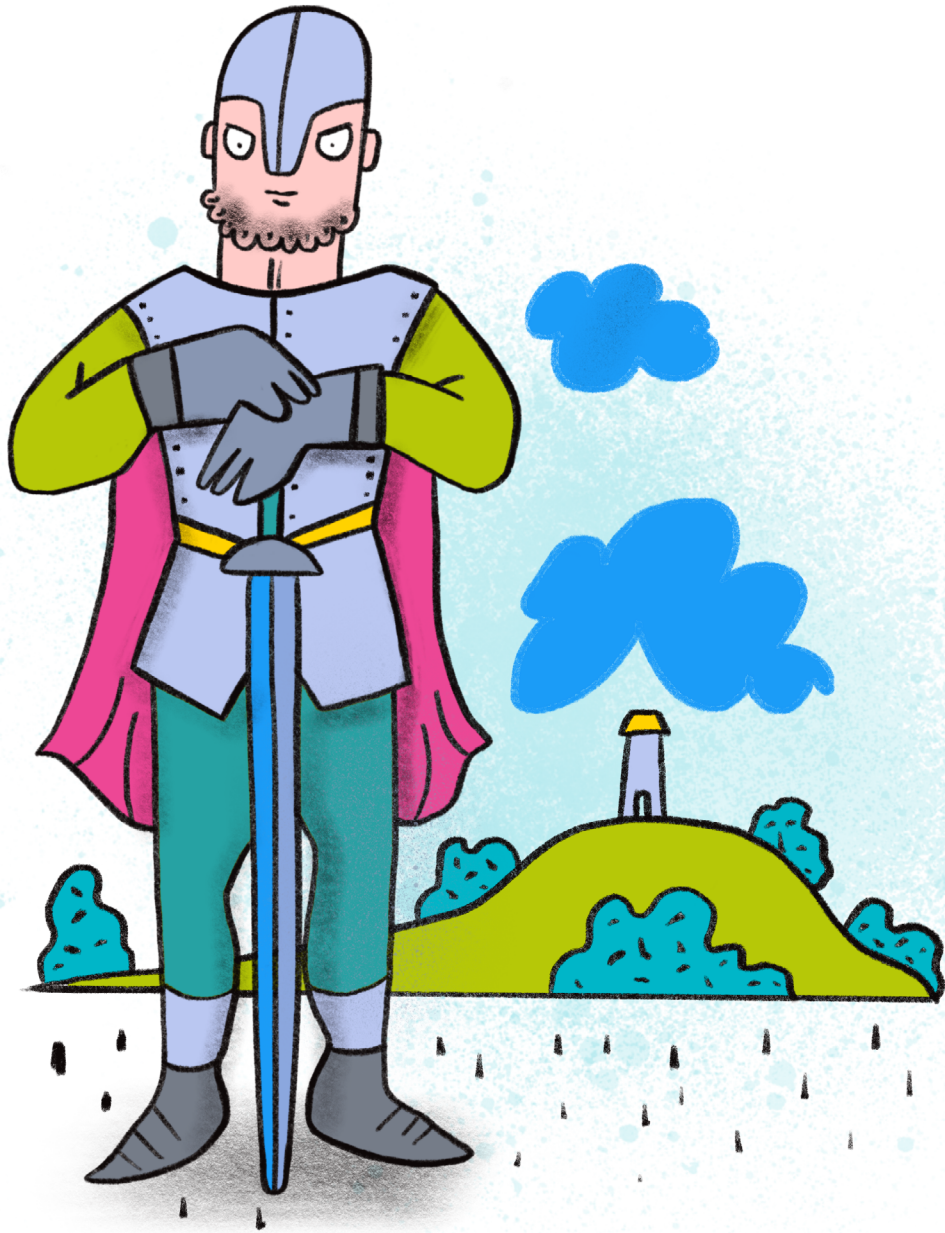

Milé děti – a možná i dospělí!

V této knížce vypráví jeden blanický rytíř mnoho příběhů, které zažil při svých pochůzkách kolem bájně hory Blaník, v níž blaničtí rytíři přebývají. Tu a tam si něco vymýšlí – ne nadarmo se jmenuje Prášil. Dejte si na něj pozor! Některé jeho báchorky jsou docela strašidelné, takže by je měli poslouchat jen ti, kdo se moc nebojí...

Váš Miloš Zapletal

Jak jsem se dostal z Blaníku

Jak jistě víte, v bájně hoře Blaník podřimují blaničtí rytíři. Čekají, až naší zemi bude nejhůř, aby mohli přispěchat na pomoc. Každý rok o Velikonočním pondělí se hora otevře a blaničtí rytíři pod vedením knížete Václava vyjedou na koních a celý den trénují na Rytířské louce u Louňovic. Večer se vrátí do blanické sluje a bájná hora se opět uzavře.

Já jsem jedním z blanických rytířů a jmenuji se rytíř Prášil – rád totiž vyprávím, až se mi od pusy práší. V Blaníku máme ještě třeba rytíře Rezavce, Mečouna, Plecháče anebo Křivohuba.

Když jsem jednou o Velikonočním pondělí hlídal u otevřené blanické brány, aby se do Blaníku nedostal nikdo nepovolaný, uviděl jsem husopasku a požádal ji, aby nám poklidila v rytířské jeskyni, než se vrátí ostatní rytíři z velikonočních manévrů. Souhlasila a celý den uklízela po koních.

Za odměnu jsem jí dal pár koňských koblížků – ona se ale rozplakala a utekla. Řekl jsem si, že asi neví, v co se jí koblížky promění. Tak za ní běžím a křičím: „Husopasko! Namísto koblížků přineseš domů zlato!“ Ale kdepak husopaska! Pelášila k Načeradci a ani se neohlédla. Tu a tam jsem po ní našel odhozený zlatý koblížek, ale husopaska nikde.

Mezitím se setmělo a já nemohl najít cestu zpátky do Blaníku. Když jsem v noci za úplňku konečně dorazil k blanické bráně ve Veřejové skále, byla už zavřená. Nezbylo mi než hledat mezi velkými kameny starou tajnou chodbu, kterou kdysi nechal vyhloubit z Blaníku až na Pražský hrad kníže Václav. Jenže když jsem ji našel, byl jsem tak zmatený, že jsem se omylem vydal chodbou na druhou stranu, tedy ku Praze.

Bloudil jsem v ní celou noc a najednou narazím na dřevěné dveře. Opřel jsem se do nich vši svojí rytířskou silou, dveře povolily a já se ocitl v malé jeskyňce. Říkám si: „To bude asi blanická jeskynní předsíň.“ Když jsem z ní ale vyšel, vyrojila se kolem mě spousta lidí a hlavně dětí. Ukazovaly si na mě a křičely: „Hele, blanický rytíř!“ Hluk přivolal farmáře a ten se mě vyptával, kde se tu беру, kdo jsem a odkud přicházím.

„Inu z Blaníku, jsem blanický rytíř,“ povídám. „Trochu jsem zabloudil.“

„Tak když už jsi tady, povyprávěj dětem, jak ses k nám dostal,“ říká farmář. Nalil mi do měděného poháru medovinu a já vyprávěl o rytířské přehlídce pod Blaníkem, o husopasce z Načeradce i o tom, jak jsem v Blaníku zabloudil a tajnou chodbou přišel až sem. Děti poslouchaly, ani nedutaly.

Pan farmář mi nalil ještě jeden pohár a pak mě poprosil, abych vzal děti na blanickou rozhlednu, odkud je vidět široko daleko. Souhlasil jsem a sotva po hodině jsme se rozhlíželi z bájně hory po okolí. Dětem jsem vyprávěl, co jsem věděl i co jsem nevěděl.

